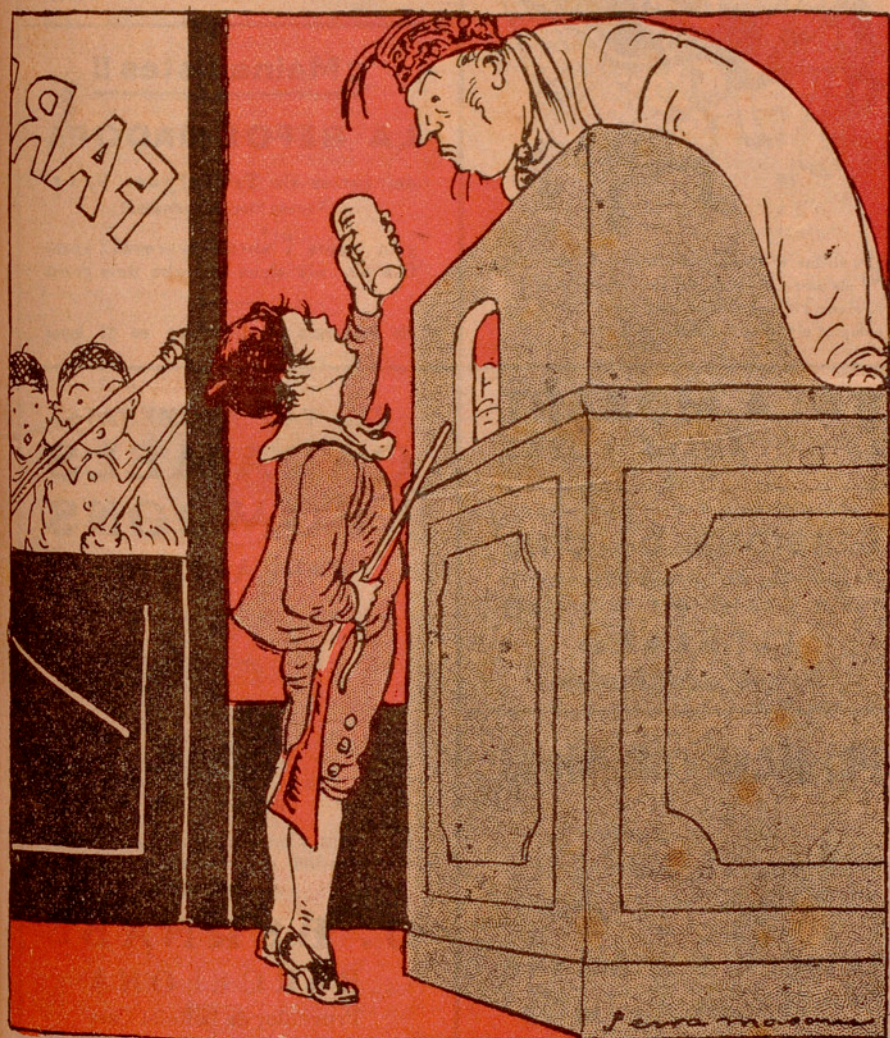

LA MAINADA

Any III
N.º 99
27 d'abril
1923

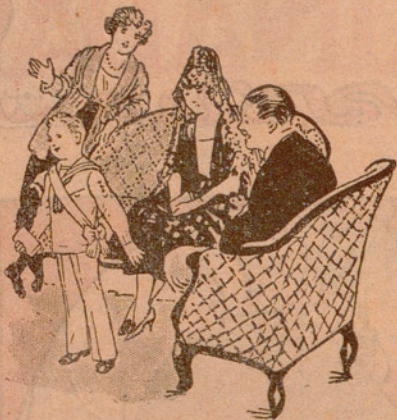
15
cts.

- I què en faràs de tantes píldores?
—Es que hem acabat les "municions".

CASA ARBIOL

Sa-treria, Camiseria i similars
Hospital, 91 - Sucursal: Clot, 43 - BARCELONA

En visitar, el dia de la **Primera Comunió**, als parents i amics, tothom alaba el goig que fa el nen i el bon encert dels pares que li han comprat el traje a la **CASA ARBIOL**.

SALA MOZART

ESPECTACLES CUYAS
CANUDA, 31

Tots els diumenges i dijous tarda, a les 4 1/2

SESSIONS DE CINE

Pel·lícules de broma i instructives a propòsit per la mainada

TITELLES

Preus econòmics

PRIMERES COMUNIONS

Grandiós assortiment en devocionaris, recordatoris i objectes per a regal

LLIBRERIA SUBIRANA

Portaferriassa, 14

Teresa March

Carrer del Call, 10

Primera Comunió

Gran assortit de trajos, borses i roba interior

„Mainadistes“

LA REFORMADORA

del carrer de Trafalgar, 9, 1.^r
(Tocant Plaça Urquinaona)

gira trajos i abrics al revés i aprofita per als nens la roba dels grans

Els encàrrecs s'enllesteixen en 24 hores

ELS TAN ANOMENATS
**CARAMELS
I BOMBONS**
MARCA “SOL”

REGISTRADA

es venen a les principals confiteries i colmados de Barcelona, Madrid i «provincies»

J. BERNABÉ

BARCELONA

Proveïdor de la Reial Casa

Redacció: Vich, 16.

Administració: Via La-
yelana, 42, entressol
Telèf. 342 S. P.

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7⁵⁰ ptes.
Estranger, 13

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fullletí: 15 cts. - Amb fullletí: 25 cts.

Surt cada divendres

LA MAINADA

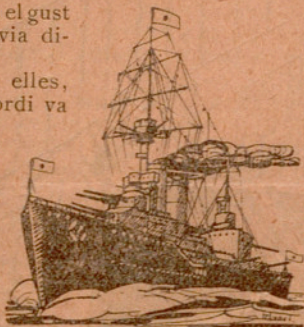
SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

EL CAVALLER DE SANT JORDI ALS INFANTS DE CATALUNYA

LA CUIRASSA DEL SANT CAVALLER

HAVEM celebrat la festa del nostre Sant Patró i per les mans vostres, estimats infants, han passat gran varietat d'estampes amb la imatge del Sant Jordi vestit en cadascuna d'elles d'un faísol diferent segons el gust del que l'havia dibuixat.

En totes elles, però, Sant Jordi va ben armat; Sant Jordi va sempre armat, va sempre molt ben armat, però el seu poder, la seva força, la seva

valentia, no li vénen d'aquest vestit que li pinten a les estampes, ara de ferro, ara de malla, ara de lli; la seva força li ve d'una altra cuirassa que és la millor, que és la única invencible, però que és una cuirassa que no es compra amb diners sinó que cal que cada cavaller se la faci i se la forgi ell mateix. En el castell invencible dels Cavallers de Sant Jordi, abans d'eixir a la lluita cada cavaller es forja i es bruny la seva cuirassa tal com el seu Sant Patró va fer i tal com ell els ha ensenyat, perquè tot aquell qui vol lluitar necessita cuirassar-se.

Tots els que hàgiu passejat per un gran port com el de Barcelona, haureu vist aquests immensos vaixells que corren arquets d'aquí d'allà de la mar sense por a les tempestes, aquestes grans construccions de fusta que es balancegen tranquil·les al

mig de les onades. Però hi ha uns altres vaixells que són els destinats a la lluita els quals porten tot el seu casc recobert de gruixudes planxes de ferro i de tots costats n'ixen canons per a la defensa: són els cuirassats. A l'igual que els cavallers, s'han revestit d'una cuirassa.

Vosaltres, infants, viviu al mig d'un món que és una mena de mar tempestuosa en el qual hi passen a centenars de lluites entre els seus vaixells que són tots els homes que hi viuen. Hi ha homes i hi ha nois que ja van cuirassats; altres que no. Veritat que tots vosaltres sabeu nois i noies als quals és fàcil enganyar? No és cert que n'hi ha que no tenen voluntat de fer res i els feu fer el què vosaltres voleu? Aquells nois no van cuirassats. Però aquells que no es deixen enganyar, que no es dobleguen a la voluntat dels altres, que defensen la seva manera de pensar, la seva opinió, perquè saben que tenen raó, aquells són els que van cuirassats.

I aquesta cuirassa de la veritat i de la raó és la que cadascú ha de forjar-se i fer-se escoltant aquella veu interior que ens parla i ens diu com ens cal fer les coses. És la que ningú més ens pot fer perquè la tenim de la manera que nosaltres volem, perquè som com nosaltres volem, tal com vol la nostra voluntat. El noi que es proposa ésser bo i obedient i perfect i cada dia fa un esforç per ésser-ho una mica més és el

que es construeix aquella cuirassa invencible de la raó que el farà bon cavaller per a defensar la llibertat de Catalunya. Quan tots vosaltres sigueu grans i pogueu demostrar que *teniu raó*, podreu *exigir* la llibertat de Catalunya.

Però penseu que aquesta cuirassa no es fa ni amb un dia ni amb un any. Es fa una mica amb la voluntat de cada dia, amb el propòsit d'ésser més perfectes cada dia. I de la mateixa manera que als grans cuirassats de tant en tant els netegen les parets exteriors de les coses que s'hi arripen perquè llisquin més lleugers, també cal que nosaltres netegem sovint la nostra cuirassa dels petits defectes que s'arripen al nostre ésser i que, si no els treiem tot seguit, arribarien a rovellar tota la cuirassa i a fer-la inservible.

Procureu, doncs, començar-vos a forjar la vostra, mirant de tenir-la sempre tan neta i brillant i perfecta com la tenia el nostre altíssim patró Sant Jordi. Així arribarà un dia que també com ell podrem matar dracs i deslliurar donzelles oprimides.

EL CAVALLER DE SANT JORDI

EL CAVALIER DE SANT JORDI

C O S E S D E L ' A V I

LA família es compon de quatre diables, que adoren els seus pares, i d'una nena de quatre anys, que és la debilitat de l'avi. Elma ho sap i sempre està al redós del bon vellet.

Un matí els nens empengueren son acostumat viatge a l'escola.

A l'hora de vestir-se, el vellet observà amb sorpresa que dintre de les seves sabates hi havien alguns pinyols de cireres, fruita que va servir de postres en l'últim sopar.

Sa sorpresa fou menys que sa indignació, puix suposà que els entremaliats xicots, mancant-li al respecte degut, s'havien permès la grollera burla.

Ocupà el lloc habitual, junt a la gran xemeneia, i es va quedar preocupat fins el retorn del cap de casa, que era el seu fill.

— Fill meu — li digué, — hi ha una cosa que em fa molta pena, i és que els meus néts corresponen al meu afecte amb manifestacions irrespectuoses.

— Què ha passat? — preguntà el cap de casa.

Explicà l'avi com, en voler caminar, quasi caigué, pel dolor que els pinyols produïren a sos peus.

Arrugà les celles el seu fill i esperà als nois, que no tardaren en entrar.

Amb veu alterada per la ira i sense respondre al salut habitual, cridà:

— Qui de vosaltres fou tan irrespectuós que posà aquests pinyols en les sabates de l'avi? Vull ésser tan sever amb ell, que el castigaré com mereix!

Els nois es miraren sense comprendre, mentre que la nena corregué a refugiar-se entre els genolls de l'avi, dient:

— Sóc jo, que te les he regalat, avi.

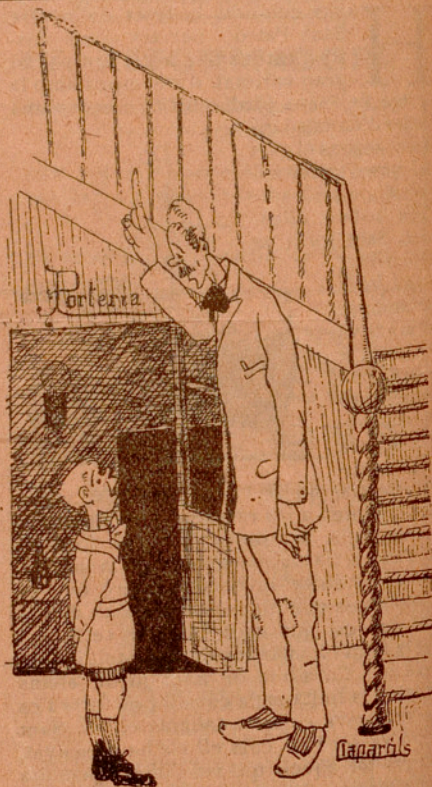
La cara del vell s'il·luminà d'alegria.

Ja no calia pensar en una burla dels néts.

Besà a la nena i quasi li va donar les gràcies per la mala estona passada.

Oh, els avis! Tots són sempre els mateixos!

POROTO

OH, ELS PORTERS!

— Mira, si ve algú i demana pels senyors del segon pis, diga'ls-hi que ja no hi viuen.

— Per què?

—Perquè no em paguen.

DE LES COSES QUE PASSEN

LA IGNORANCIA ENCISADA

A mon dilectíssim mestre
D. M. Expectante i Calvo

TANMATEIX, la constant vigilància d'aquell mestre nou els tenia ben amoninats; sobretot a En Geza, el d'intel·ligència claríssima i el primer manfesta de la classe, qui se'n dolia més que tota la resta d'estudiantets.

— Ja fa qui sap els mesos que no n'hi hem pogut fer cap a l'*Anguila*! — es condolgué.

— Com que el senyor mestre l'estima i el distingeix el mateix que a nosaltres! — feu un segon.

Era el que més els retenia a tots de les malifetes envers l'*Anguila*: l'igualtat de tracte.

— També és bo que reposi un xic! — intervení un altre seu company.

— Bé, bé — acabà dient En Geza, convengué; — no digueu, que abans ens divertíem d'allò més, a l'escola!...

— Emperò ara aprenem mes; i encara que...

Per més irrefutables raons que li exposessin, no el convencerien pas (perquè ell no volia), i aquella mena de recança li furga el magí tot el sant dia.

Al pobre *Anguila* (diem-li així, puix que no sé si era son nom o un motiu deduït de l'agilitat amb què sabia esmunyir-se d'entre els dits dels seus martiritzadors) n'hi feien veure de verdes i madures. Quan no era colpejat, era tundat i maltractat. Ja el llagaven de l'orella i l'estiraven; ja li emmassaven la cara amb tinta...

Mes ell sofria... Es a dir, com a sofrir, no crec que sofria gran cosa: l'*Anguila* era un xic si és no és beneït i àdhuc s'havia arribat a creure que ell i ningú més que ell havia de rebre les impertinències dels entremaliats; sobretot les d'En Geza, a qui admirava amb vera devoció, en endevinar-li aquella agudesia d'intel·ligència que més d'una vegada li havia cregut sotjar i que exterioritzava el bon *Anguila* bo i papissotejant.

— Llamp de Geza! No zé com s'ho fa per rebre tant!

I acabava, esponjant-se amb la rialla d'idiotisme.

Ji! Ji! Ji! Ja potz pegar, tu, Geza!

S'hauria dit que li plaïen els cops d'En Geza. Li eren com un afalac. I l'hauríeu vist amb aquell posat las i negligit, l'esguard gris, sens vida i en quins ulls no s'hi veia més que una buidor glaçada, com un baf de congesta.

Per a En Geza, allò de no poder fer-ne una de les seves era un martiri. Aquella tarda en portava una de cap, puix que dissimuladament anava escampant per terra, en el passadís de la classe, mistos petadors. Emperò, encara no n'havia llençat tres, que l'*Anguila* se n'adonà i, collint-ne un, l'hi entregà dient-li, sol·licit i retxós:

— Goita, Geza, que et cau en els petadors.

— Ves al botavant! Deixa'ls estar! — grunyí, contrariat.

— Llamp de Geza! — li remugà l'*Anguila* no podent capir l'objecte d'aquell escam-patall i dolent-li aquells mistos que a ell tant li plaïa fer petar entre les mans encon-cades.

I, amb la intenció de posseir-ne, comença a recollir-los tan dissimuladament com En Geza els escampava. Mes aquest, adonant-se'n, quan tot just n'hi quedaven mitja renglera, mastegà, enutjat:

— Beneït del cistell! Encara et sortirà més malament!

I els ulls li guspirejaven d'una llúïssor verda.

Esperà l'hora de caligrafia, en què el silenci era trencat sols per les plomes en caure i sucari en els tinters.

El mestre anava corregint la posició d'aquest, les faltes de l'altre, el caràcter del d'aquí, el traç o la inclinació del de més enllà... Ara es trobava assegut entre els petits del davant. En Geza ho aprofità per a escorre's, ajegut, fins a l'*Anguila*.

De sobte s'oí una rascada, seguida d'un espetec i d'un intermitent peterrelleig, ensems que l'*Anguila* s'espolsava la but-xaca de la bata, d'on sortien les guspieres i el fum dels petadors inflamats. Se'ls volgué treure i sa mà retrocedí ràpida per

les cremades. I, no obstant, encara se li quedà entre dents la seva mostra d'admiració:

— Llamp de Geza! També en té unes!...

Dos o tres nens de més aprop li apagaren les botanes de la butxaca, mentre ell es xuclava els dits, cremats.

El mestre no havia pogut tenir temps de veure res; i cregut de moment que l'*Anguila* devia distreure's amb aquells mistos, li manà:

— Aquí no és lloc per a jugar. Ves a jugar al carrer!

Era un càstig que a ningú li era plaent, perquè tots tenien l'hàbit del treball. Així és que el company del costat contestà:

— Senyor mestre: ell no en té la culpa. Jo l'he vist que treballava quan se li han encès els mistos.

Un altre digué en veu baixa, però de faisó que el pogués oir el mestre.

— Ha estat En Geza!

Aquest, per a dissimular millor, s'estava escrivint atentament, com qui no s'adona del que passa a son entorn.

El mestre, fent-se càrrec de tot, s'atansà cap a l'*Anguila* i li féu a pleret:

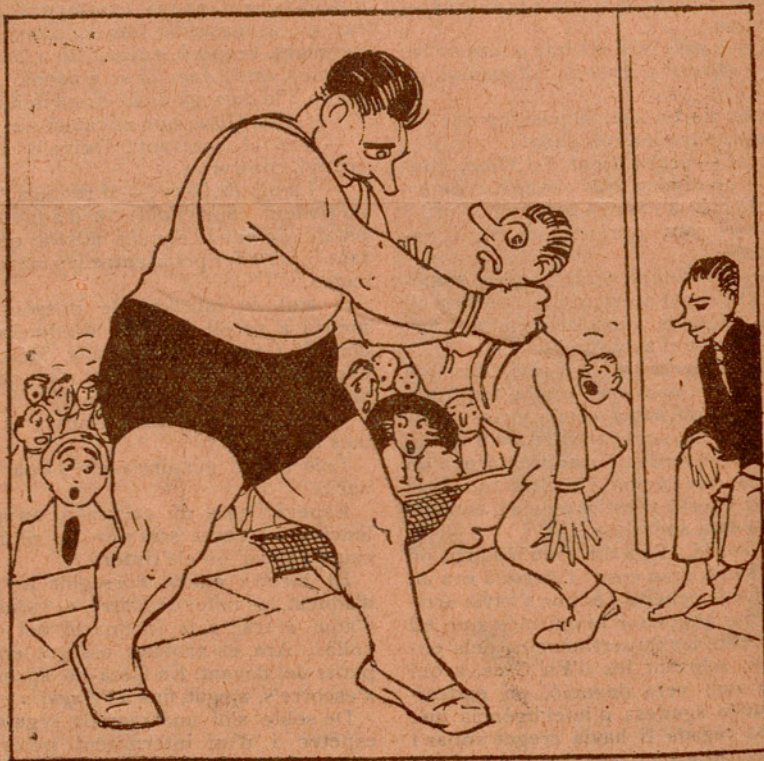
— Oi que el perdones a En Geza?

En aquest instant l'*Anguila*, com empès per una molla d'acer, es redreçà i...

— No, senyor mestre! bagolà amb fer-mesa — En Geza no ha zigut! Miris, els mistos són menys i ell encara escriu! Ell no ha zigut!

Ben lluny de la seva sana intenció, acabava de delatar al seu venerat Geza, qui romania cap-cot i avergonyit davant la sublimitat de l'*Anguila*. La bondat, tot i amb la feixuguesa de la ignorància encisada, doblegava el bescoll a l'encirriada intel·ligència.

J. JESUALD BLADÉ

— Vostè es el que xiulava? Xiuli ara!

— Deixi'm anar, salvatge!... Si m'escanya, crido als guàrdies!

U N A F U L L A

A la plaça d'una ciutat mediterrània hi havia un bell jardí, creuat per passeigs vorejats, de llargues files de plàtans, que llavors encara eren nusos, si bé ja sentien la frisança de les fulles primerenques.

I veu's aquí que en ésser les fulles nades, cresqueren amb gran ufania, vestint bentost la nuditat de les branques amb sa verdor riolera.

El plàtan més corpulent n'hagué una que era la més gentil de totes les fulles del jardí i la més ben col·locada, puix estava al capdamunt d'una branca qui-sap-lo llarga, on rebia tothora l'afalac del vent, qui ama molt les fulles, i el bes del sol. Endemés, era el seu lloc tan avinent per a veure la plaça, que prompte conegué tots els infants juganers i totes llurs mainaderes.

A pleret s'era atansada la primavera. La plaça s'omplia de noves remors a mida que els infants eren més nombrosos. Com era joiosa la fulla en veure els jocs infantins!

Era ço que més li plaia. Els infants, en llurs corregudes i llur saltironeig incessant, li semblava que es bressaven en l'aire, però amb una agilitat i una vivor que de tot cor els envejava.

Tanmateix, pare plàtan podia no haver enlairat tant el seu tronc, car a ella li agradava més ço que els infants feien que no pas ço que s'esdevenia allà d'enllà de les nuvolades.

Ella pensava: «— Deu ésser cosa ben plaenta l'acaronament de manetes infantines; ésser esguardat fit a fit pels ulls tan riu dels infants; passar frec a frec de llurs carones i jugar amb ells. Fins la seva petjada llisquívola deu ésser una manyagueria.»

I hagué un fort desig de posar-se a l'ast dels infants, tan fort, que se li féu petrosa l'estada a l'arbre, sempre fermament agada. I esplaia la seva dolor al vent, tot preguntant-li d'emportar-se-la de l'arbre, per

a poder volar lliure per l'espai i seguir els jolius infants fins a llurs estatges.

Tot bressant-la, pare vent li responia: «— Fulla bonica: per què enveges encara altra cosa, tu que ets tan sortosa de rebre el bes del sol i el meu afalac? Desfermada de l'arbre, moriries, fulla bonica.»

La fulla, però, seguia el seu plany. Les seves germanes la condolien i tal enraonia feren de la dolor d'ella, que pare arbre se n'assabentà i en fou molt contristat per tal com era la fulla qui més amava. Desitjà aconhortar-la, però la fulla no volia altra cosa que volar. «— Pare arbre — deia, — deixeu-me anar ben lluny. Jo freturo conèixer les belles coses que d'aquí estant no puc veure, i vull seguir els infants en llurs corregudes.»

Com que ni els consells de pare arbre ni els consells de pare vent alleugerien la pena de la fulla gentil, pare arbre pensà deixar-la lliure. I un dia, quan la plaça era més plena de remors que mai i els infants jugaven amb més ardidesa, la fulla sentí com lleument es deseixia de l'arbre. Quedà lliure en l'espai. Com fou joiosa en sentir-se tan lliure, moguda pel vent!

En adonar-se de la fulla voleiadissa, tots els infants la volgueren haver, abandonant per ella els seus jocs.

I la fulla joiosa, dansava, dansava! Moltes mans infantines s'eren esteses envers ella per haver-la. La cridòria era encara més forta i més alegre, puix que als infants els plaia veure la fulla tan àgil moure's d'ací d'allà, adés lenta, adés ràpida, semblant plaure's en reposar amunt dins l'aire i bentost baixant fins a frec dels rossos capets infantins.

A la fulla li agradava qui-sap-lo aquell joc d'apropar-se, allunyar-se i giravoltar. Endemés, la feia contenta veure que els infants en feien tanta festa, i, per tal de plaure'ls més i més, s'arriscà fins al bell mig d'ells i, rabenta, tornà a enlairar-se

per a baixar altra volta fins al sòl i córrer ran d'ell. Els infants la seguïen riallers, fretuosos de copsar-la.

En un capet de rulls negres, el vent hi jugava. També la fulla volgué part en aquell joc i n'aixecà un rull flonjament; però no se'n pogué deseixir tan de pressa com calia i quedà presonera d'unes mans que maldaven per a treure-la dels rulls. Altres i altres mans es posaren damunt d'ella, car tots els infants la volien; però un de més ardit se l'endugué. Els altres corregueren darrera d'ell.

Tot d'una, la mà es desclugué per tal d'agafar millor la fulla; però ella, rabenta, en fugí, i altra volta els infants la veïeren voleïar lluny del seu abast.

A prec seu, pare vent la portà lluny.

N'era tota admirada en veient els bells carrers i les belles cases i tants d'arbres de totes menes com hi havien al llarg dels carrers. De tot cor regraciava ai vent, qui era tan amorós amb ella.

En arribar fora ciutat, li fou plaent d'aturar-se en un pradell on bentost mants ocells la voltaren i ella pogué veure de ben aprop llurs plomalls irisats. Però els ocells, una vegada assabentats del bell color de la fulla i de com era ben formada i més bonica que l'erbei del prat, també volgueren assabentar-se de si era més gustosa, i la picotejaren. La fulla clamà pare vent que la lliurés d'aquell suplici. Ell, compadit, fou amatent al seu prec i la dugué lluny, molt lluny del prat.

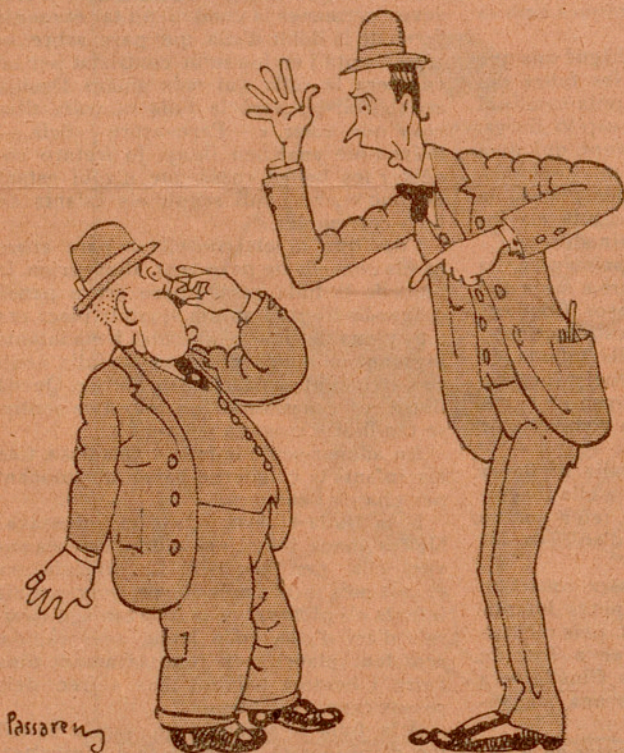
Bé en veié de belles contrades! Però tanmateix encara era més bell el jardí on ella vivia, i acabà pregant pare vent que l'hi tornés a dur, car ella ja sentia enyor dels infants jolius i de les seves companyes. I pare vent altra volta la complagué.

Encara que molt llunyana, ja obirava la plaça i el seu goig era més viu. Aviat veuria els infants tan amats!

Però veu's aquí que s'escaigué a passar prop d'un ruc de molt bona presència i fou temptada d'assajar amb ell els nous jocs que cogitava amb els infants.

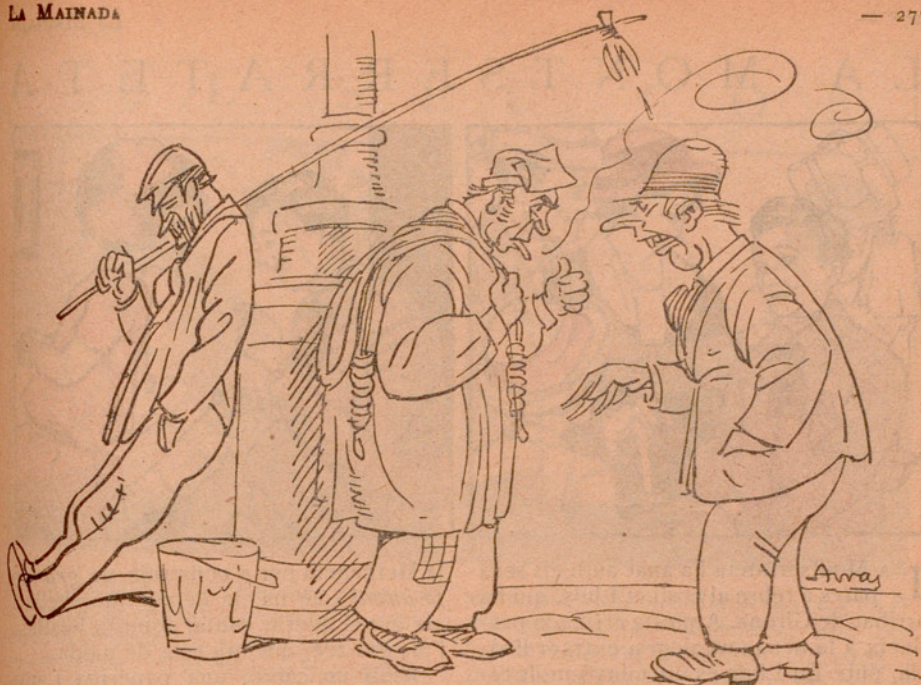
Voleïa prop del ruc, freg a freg de les grosses orelles i dels ulls un xic encantats. El ruc obrí la boca com per a espantar-la. Ella quedà astorada d'aquella grossa boca i s'hi atansà per a veure què hi havia en ella. I, en ésser dins, fou gran la seva dissort, car el bon ruc la mastegà i l'engolí molt reposadament.

VICTÒRIA DELCIÓS

—Ja li havia dit que aquell xicot li faria un dia una mala jugada... ¡Però vostè no té nas per a res!

Aviat, grans
reformes en
LA MAINADA

— Sempre dorm, el vostre company.

— Tots els artistes són iguals! Valen molt, però la mandra els perd.

A SANT JORDI

*Oh Sant Jordi gloriós,
de Catalunya patró,
d'un posat tan amorós
i d'un caràcter tan bo;
als que sou patró feu grans,
deslliureu el pecadò
de l'alè tan pestilent
i dels ullals del dragó
com féreu a la princesa
de tan casta formosó.*

*Després que Vós li manàreu
que es tregués el cinturó
i que el tirés amb fermesa
al monstre esfereidó,
seguint ell a la princesa
com un gos al seu senyó,
el Rei volgué premiar-vos
prò Vós vàreu dir que no
i sols us acontentàreu
en que seguissin això:*

*— El Sant Temple de Déu guarda
de Déu nostre Criadó.*

*Honra els que honren el teu poble
per ser recompensadò.*

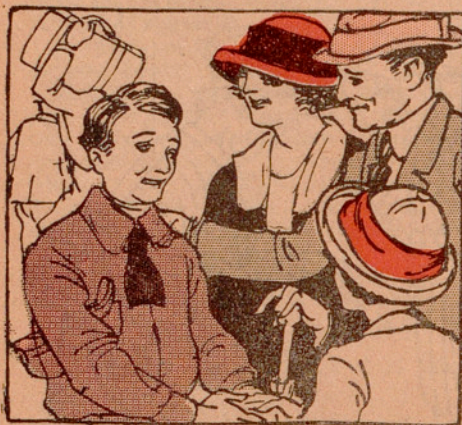
*Recorda't sempre dels pobres
per sè un Rei ben sant i bo.
I amb tes moltes bones obres
il·lumina el pecadò.*

*Vós que ens donàreu exemple
de ser tan gran lluitadò,
per la doctrina de Déu,
de Déu nostre Redentó,
feu que sabem imitar-vos,
imitar-vos de debò
per alçar, guerrejant-ne
com Vós, gran guerregadò,
Catalunya, rica i bella
com un petit roseró,
roses d'amor ben vermelles
d'amor glorificadò,
perquè es conegui per sempre
que sou nostre directó,
i sigui sempre ben noble
nostra volguda Nació.*

JAUME BOFILL I BOFILL
(9 anys)

Abril 1920.

LA MONTSERRATETA

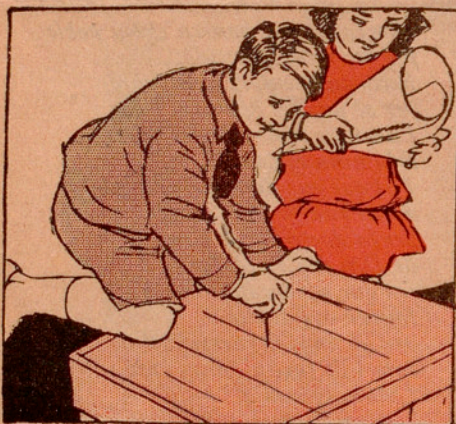

La Montserrateta ha anat amb els seus pares a rebre al cosinet Lluís, qui ha arribat de Girona. Aquesta arribada produeix a la nena una alegria extraordinària, puix En Lluís és un minyó molt espavilat i s'inventa les coses més facecioses per tal de divertir-se. Tant es així, que tot just arribat ja es confabula amb

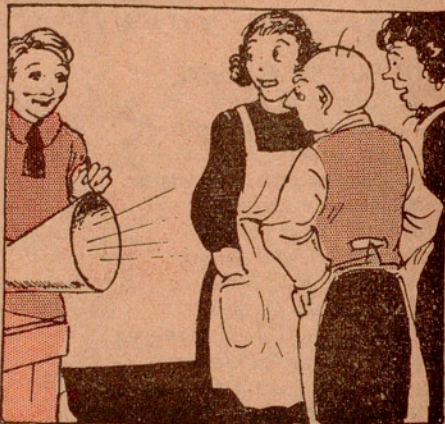

la Merceneteta per a construir un *gramo fò humà* que ha de deixar meravellats als qui el sentin cantar aquesta bestiesa l'*Ay que ver!* que ara està de moda.

Àmb un caixó, una paperina i una barrina es construeix l'aparell, i, quan està enllestit, conviden a una audició a la cambrera, a la cuinera i al porter, els

quals no saben avenir-se de que de dintre aquella paperina en brollin aquell bé de Déu d'harmonies de la música que segons ells és la més prodigiosa música que s'ha escrit d'ençà que Apol polsava la lira. Mes la Montserrateta ha amenitzat el cant fent un miol de gat, i aquell *mar-*

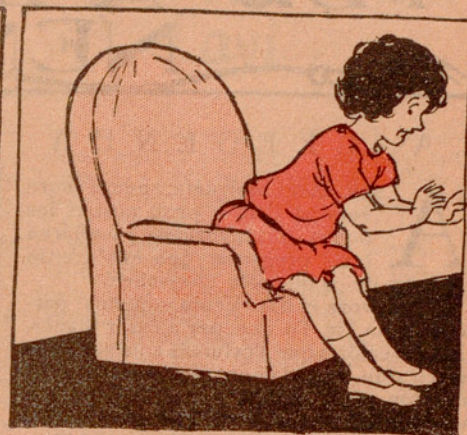
rameu!... fa entrar en sospites a la cuinera, la qual, afanyosa d'esbrinar el secret, aixeca la caixa i descobreix la maquinària, amb la corresponent estupefacció de la cambrera i el porter.

En Lluís, avergonyit de que se li hagi descobert la jugada, ha desaparegut...

I EL SEU COSÍ

¿On ha anat?... La Montserrateta, la cambrera, la cuinera i el porter fan una requissa general per tota la casa, i no el troben enlloc. Ni al rebost. Ni a cap armari. Ni a sota de cap llit. La Montserrateta, cansada de cercar, s'asseu a una butaca i demana al porter que vagi a vigilar l'escala, no pas per complir la

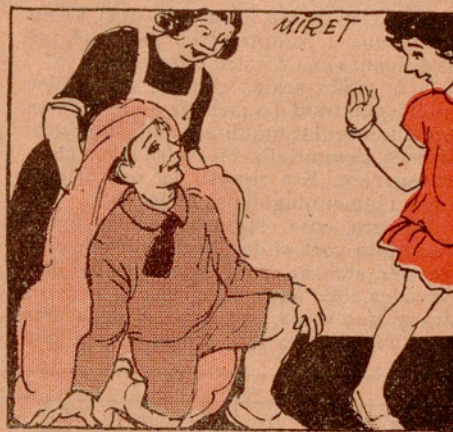
seva obligació, que ella ja sap que ell és dels que no la compleixen, sinó per veure si allí s'hi ha amagat el cosinet; i prega a la cambrera que el cerqui per tot Barcelona, i a la cuinera que...

Però, ¡ai, Reina Santíssima! Tot d'un plegat, la butaca on seu la Montserrateta comença de moure's, i la nena se

sent engrapada, i aquell trasto es posa a caminar com qualsevol cosa de les cent mil que hi ha al món, que caminen.

Estava reservat a la cambrera l'ofici de detective, aquell dia. I és ella, també, qui descobreix el nou enginy d'En Lluís, el qual, aprofitant que les fundes de

les cadires de tan emmidonades semblaven de pergami, havia simulat butaca, amagant-s'hi a sota.

El disgust fou per la cambrera, que prometé explicar-ho tot als senyors, a causa d'haver-li arrugat d'aquella manera les fundes.

PER A LES NENE

LA LLEGENDA DE LES OQUES

ANEM, anem, amigueta; anem a seure vora el llac, i, prop nostre, les oques, ensenyorides, passejaran i els pregarem que ens contin quelcom de ço que sols ellessaben.

Ja som vora el llac. Veniu, oquetes; parlem-nos un xic. Tu, que, per a ésser blanca, tan sols caldria que s'esfumés aquesta clapa negra que tens damunt de l'ala; tu, que, amb ton posat seriós, sembles ésser ben assabentada. Podries dir-nos per què el llac resta quiet i dintre d'ell jamai hi han tamborinades?... Per què vosaltres, com sirenes, esteu tantost a l'aigua, tantost al marge?... Per què sempre voleu aquí romandre, com si el llac fós vostre més bell palau? I per què, digues-nos, entre totes vosaltres, tan sols hi ha una oca blanca?...

— Es quelcom de misteriós, ço que gaudim nosaltres. En aquell rocamés serven, gravades amb lletres d'or, llegendes antiquíssimes, per mitjà de les quals podríeu trobar la clau de tan formós misteri. Us en contaré una i comprendreu per què tan sols és blanca una d'entre totes nosaltres.

» Ja fa molts segles que en aquest llac grandidós multitud d'okes blanques hi feien estada. Joioses i tranquil·les, amb sobiranes altiveses s'emmirallaven en sa aigua clara i transparent. Era aquest llac una mansió de pau i jamai ningú gosà torbar-la.

» Un jorn, cosa estranya, una oca forastera s'obirà vora el llac. Endebades s'esforcava per atansar-se a l'aigua. Les del llac, esverades, tot d'una veieren en ella un ésser estrany, que venia, ben segur, a torbar llur tranquil·litat. Mes una d'elles pensà que

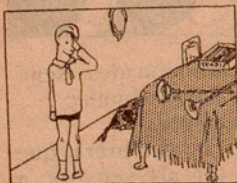
tal vegada aquells esforços eren deguts a que aquella bestiola tenia set; i, dirigint-se a ses companyes, els digué: «— Sigueu compassives mes bones amigues; no penseu tan aviat en el mal. No veieu com s'esforça, la pobra, per atansar l'aigua? No veieu que té set? Aneu prompte a socórrer-la.» Mes tot elogi a la caritat i al companyerisme fou inútil; les oques, revoltades, sordes a tota cosa contrària a llur opinió, es negaren a ajudar a la pobra forastera. Aquesta, poc a poc, s'anava apropant, son plomatge esdevenia d'argent, una aurèola lluminosa l'envoltava, i lliscava pausadament pel llac, amb tanta majestuositat que s'hauria dit que era ella la sobirana.

» Les oques, en tant que ella s'apropava, retrocedien esverades, fins que, arribant a l'altra vorada, caigueren en un sot fangós que hi ha en sortir del llac, prop d'aquell rocam. Sortiren d'allí amb el plomatge brut, enllotat, perdent aquella blancor tan formosa, que era llur millor riquesa. L'oca compassiva, qui restà llarga estona embadalida contemplant la transformació de la visitant misteriosa, fou la única que es lliurà d'aquell càstic, servant sempre la blancor, símbol de puresa.

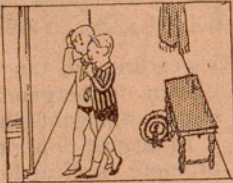
De llavors ençà tan sols una oca blanca hi ha en el llac. Esdevenir com ella és el nostre suprem anhel, i a aconseguir-ho encaminem tots els nostres esforços.

Dit això, l'oca assabentada anà a ajuntar-se a les altres, que semblaven esperar-la, i, totes plegades, s'allunyaren vers el rocam guardador d'antigues llegendes.

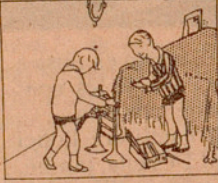
SOFIA CORTÉS

En Joane té tot capficat perquè li arriba un amigueta i no sap a què jugaran.

I vetaquí que un cop ell allí, es posen tots dos rumia que rumiaràn...

perd a l'últim En Joane té un acudit no sé si dirne enginyós o estrafalari...

I amb una caps de llap i dos trompetes troben mèdi de fer acrobatisme.

El que ens conta l'avi

EL RENEGAIRE

L'avi Roc es tregué la pipa de la boca, i picant-la en el palmell de la mà, en feu caure la cendra; s'aixecà, i acostant-se vora el foc, agafà amb els dits un bocinet de caliu, ficant-lo a dintre de la pipa per a encendre el tabac; un cop llest, se n'entornà a assegurar-se a la cadira del cap de taula; clavà dues o tres xupades ben fortes, i, mentre amb els ulls mig girats enlaire contemplava el fum que en contorsions grotesques i ridícules pujava amunt, amunt, per desfer-se i esvaïr-se als pocs moments, donava començ a la cantalla d'aquell vespre, amb les paraules de costum: « Ve't aquí que una vegada... »

— El que avui vaig a contar-te, Cisquet, no creguis pas que sigui un conte d'aquells de la vora del foc, ni tampoc una rondalla de bruixots, de fades o sirenes, feta expressament per a espantar a la mainada temorenc. No; el que avui et contaré és un fet real, un fet històric. I pots tenir per entès que jo no hi afegiré pas res de la meua collita.

« Donques, diu que per anys i panys, car el que et conto ja és de més d'una centúria enrera, hi havia hagut aquí a la vila, un pescador que tenia (Déu ens en deslliuri a nosaltres) l'ànima venuda al diable, segons es desprèn de ço mal parlat i descregut que era. Si els dofins o els gurmans li estripaven les xarxes, si bufava la tramuntana o bé feia mar grossa, diu que tot era maleir i escrivassar en contra del bon Déu i de tots els Sants i Santes que hi hagi i hi pugui haver. Era no obstant (cosa estranya per demés) el qui sempre feia més pesquera de la vila i el qui tots els negocis li marxaven vent en popa, i els més entenimentats en aquestes coses, asseguraven que el dimoni ho feia per tenir-lo més content i més lligada la seva ànima. Succeí que un jorn el pescador renegat va endreçar tots els ormeigs, va amarrar ben ferma la barca a la platja, i, sense dir res a ningú, s'allunyà de la vila, deixant-hi en ella a la muller i a dos fills, un vailet i una minyona que havien tingut en el matrimoni. La bona dona, amb tot i el mal caràcter d'ell i les mil i una peripècies que hagué de so-

frir en la seva companyia, sentí pregonament aquella partença, i, devota, anava cada dia a l'església a resar al bon Déu que fes el miracle de menar al marit pel bon camí, reintegrant-lo a la llar.

Passaren alguns anys, no gaires. Puntualment, i d'una manera misteriosa, cada mesada la muller rebia una quantitat de diners bastant crescuda, que li permetia viure folgadamente i sense penalitats de cap mena, però d'ell, del marit, no en va rebre mai la més petita notícia. En Llorençó i l'Oriola, que així s'anomenaven els dos infants fills del desaparegut, creixien amb ufana, formosos com les clarors de l'alba, engendradores del nou jorn, que es dibuixen en els matins de plàcida calma enllà la ratlla indefinida i misteriosa de l'horitzó; i si quiscuna vegada preguntaven encuriósits pel pare absent, la seva mare els contestava que era a fer un viatge allà a les terres llunyes del Orient i que prompte tornaria. Aquesta mentida pietosa que deia per acallar les preguntes dels dos infants, la feia plorar amargament.

Fou una tarda majestuosament serena, bella tarda de sol esplèndid i suau brisa forana, en que En Llorençó i l'Oriola s'estaven jugant com de costum, sol solets en les roques de la part de garbí de la platja, quan s'hi acostà, penosament caminant, un vell captaire. Les robes estripades i brutes; el rostre pàl·lid, amb pronunciades arrugues al front i a les galtes; els ulls enfonsats i quasi sense expressió; els cabells llargs i despentinats i la barba grisa i mal cuidada, a l'ensem que feien del captaire un ésser d'aspecte ferèstec i espadidor, li donaven també un caient d'home que ha sofert moltíssim. En ésser ben aprop dels dos vaillets s'aturà, esguardant-los bella estona amb els ulls encesos, guspirejants i regalant-li cara avall dues grosses llàgrimes. De primer entuvi volgueren fugir, espantats per l'estranya aparició, però, en adonar-se que plorava, aquell primer sentiment de por es transformà en un sentiment de llàstima, de fonda commiseració vers el desvalgut, i En Llorençó agafà de la maneta a N'Oriola i, acostant-se-li més i més, digué.

— Pobre home! Guaita'l, germaneta! No

et faci pas cap mica de por! Si plora, el pobre!

En oir la veu dolça del menut, que era com la música de les ones en ajaçar-se pels sorral, el captaire obrí estranyament els ulls, allargant els braços, i En Llorençó, pensant-se que li volia demanar alguna cosa, li féu:

— ¿Esteu cansat, bon home?

L'al·ludit signà que sí amb el cap.

— Veniu de molt lluny, potser?

— Sí, sí! De molt lluny, de molt lluny — assenyalava, sense, emperò, obrir la boca.

— Però, com és que no ens responeu? Parleu-me; ja podeu parlar-me, bon home, sense temença.

— No puc, no puc — féu amb un gest de resignació i assenyalant-se amb un dit la boca.

— Ah! Sou mut! Ve't aquí perquè... Ja ho veus, Oriola, sí n'és de desgraciad! No parla! Vaja, bon home, anem; anem-nos-en cap a casa, que deu fer molts jorns que no haveu menjat res i us donaré quelcom.

— No, no!

— Vaja, veniu i no temeu; no em renyarà pas la mareta.

— No, no! Que no és pas això el què jo voldria! — seguia el mendicant, amb signes.

— I donques, què voleu, bon home?

— Ben poqueta cosa, per cert. Tan solament voldria abraçar-vos a tu i a la noieta.

— Ah, sí! De molt bona gana. Oriola, abraça'l.

I sense temences de cap mena, En Llorençó i N'Oriola abraçaren al pobre, el qual els retingué llargues estones apretats damunt del seu pit, en tant que de sos ulls a dolls en regalimaven les llàgrimes. Després d'haver-los llargament abraçat i petonejat, s'allunyà l'home, fins a perdre's ben aviat de la vista dels dos germans. Aquests quedaren tan tristoïts i impressionats d'aquella visita estranya, que no tingueren ni esma per a reprendre el joc i emprendre la caminada de retorn cap a sa casa. Pel camí, En Llorençó deia:

— Quin home més estrany! I fa cara de bona persona!

— Quí podia ésser, Llorençó? — preguntava N'Oriola.

— Oh! Ves a saber-ho, germaneta. Potser sigui un home que tenia dos nins així, com tu i com jo, i se li han mort, i ara, està clar, els enyora força. Perquè has de saber, Oriola, que els pobres captaïres també en tenen de fills.

— Ah, sí? — respongué aquesta, ingenuament.

Així, parlant, parlant, arribaren a la casa

i contaren el succeït a sa mare que s'estava repassant la roba neta, assentada en una cadira, al costat de la porta forana. La dona, en assabentar-se de ço ocorregut, experimentà una forta sotregada, car una veu secreta que li eixia de molt endintre, li deia que aquell miserable era el seu marit que corria pel món, purgant d'aquesta faisó els seus pecats i ses grosses faltes. I aquella dona tota amor, en arribar al vespre, pregà al bon Déu que tingués commiseració del desgraciad.

Passaren uns quants jorns. Cada vesprada, abans de ficar-se al llit, pregava la bona muller, amb sant fervor. El jorn que feia set de l'aparició del captaire als menuts, i quan la mare i els dos fills estaven asseguts a taula, acabant de sopar, trucaren a la porta del carrer. En Llorençó s'aixecà i en ésser davant d'ella, preguntà:

— Qui demana?

— Obriu, obriu, si us plau! — exclamà una veu llastimosa des de fora.

La porta va ésser oberta i en son dintell hi aparegué la trista figura del mendicant, el qual, obrint els braços, es llençà, foll de joia, vers la dona i abraçant-la, cridà:

— Esposa! Esposa meva!

I abraçant així mateix a En Llorençó i N'Oriola:

— Fills estimats!

LLarga estona romangueren els quatre apretats fortament l'un amb l'altre, fins que ell, desfent-se, s'assentà i digué:

— Redimit dels meus passats desvaris, torno avui a estar entre vosaltres, essers estimats. Les teves súplices i les teves llàgrimes de cada dia, volguda esposa, han obrat el miracle, i Deu m'ha concedit el perdó, castigant-me avans severament. Ara, altra vegada a emprendre la vida, però això sí, una vida nova, enterrant en l'oblit tot el passat.

I encarrant-se amb en Llorençó que l'escoltava boca badat, li digué emocionadíssim, els ulls llagrimant:

— Sobretot, fill meu, pel bé que't vol ton pobre pare, no siguis pas mai mal parlat ni descregut. Emmiralla't amb ma trista dissort, quan n'heguis la temptació!

JOAN BALLESTA

MAINADISTES:

Propaguen entre els vostres companys LA MAINADA, que és el millor periòdic infantil de Catalunya!

— De què fa el teu promès?

— Ai! Ara no sé si m'ha dit que fa d'empaperador, d'empedrador o d'emperador!

EL MERCAT DE CALAF

(LLEGENDA)

Els veïns de Prats, en aixecar-se del llit, sentiren un fred tan espantós com mai l'havien imaginat, i, no obstant, tots somrigueren.

— Avui no hi haurà mercat a Calaf — es digueren.

I, com que era impossible anar a treballar al camp, o bé agafar una garlopa, o que la gent anés a compres, cregueren que el més prudent era entornar-se'n al llit, no perquè allò fós precisament la lluna, sinó perquè semblava una sucursal de qualsevol dels Pols.

Però Calaf no s'acovardia per tan poca cosa. De temps immemorial, tots els dissabtes hi ha mercat, i, per uns quants graus de diferència, no s'havien d'exposar a servir de mofa a tota la Sagarra. Després, ells ja hi estaven acostumats a aquestes bromes, i per això En Peret espardenyer va

obrir la seva botiga quan encara era completament fosc, i el mateix van fer el cafè de *La Constància*, En Llorens de la carnisseria i tots els veïns de la Plaça Major, que presideix el venerable i artístic campanar que amb tota justícia se l'anomena *La Joia de la Sagarra*.

Els pobles de la rodalia tampoc s'havien acovardit. Si els camins estaven blancs, anirien més en compte; i per això, paulatinament, arribaven els carros, les mules i les someres, amb llurs conductors, de Mirambell, Duford, La Fortesa, Aleny, Sant Martí de ses Gaioles, Manresana, Moxadors i de tants i tants pobles com hi ha en aquella comarca.

El que són les coses! La gernació d'aquell dia era veritablement excepcional. Els porxos vessaven de gent i el burgit era dels que no s'expliquen. El Senyor Rector s'hi va haver de fer a cops de colze per a entrar a l'església. Ningú parlava del fred, encara que totes les

narius marquessin una temperatura polar. La gent només es preocupava de comprar i vendre, i algun que altre de sentiments humanitaris preguntava als seus amics per la salut del bestiar.

No trobem pas termes per a donar una idea d'aquell aldarrull; la cridòria i el fred passaven dels límits extraordinaris.

De sobte va ocórrer un cas sorprenent. No se sentia res: ni la més petita remor; ni una sola paraula. La gent obria la boca, accionant descompassadament, però de so, ni un; semblava veritablement que estiguessin representant una pantomima. Desesperats, no sabien pas a què atribuir-ho. Després de molt rumiar hi van caure: el fred era tan intens, que fins glaçava les paraules.

A tota aquella gernació de muts improvisats sols els va quedar el recurs de tornar cap a caseta i, molt abans de l'hora acostumada, la Plaça Major va quedar neta i solitària.

Quina setmana! El fred no minvava gens ni mica. El dijous va semblar que afluijava molt poquet. El divendres a la tarda el sol ja va somriure a estonetes i amb aquests símptomes, tota la rodalia va acordar tornar l'endemà a mercat, per a continuar els tractes interromputs d'una faïso tan fantàstica.

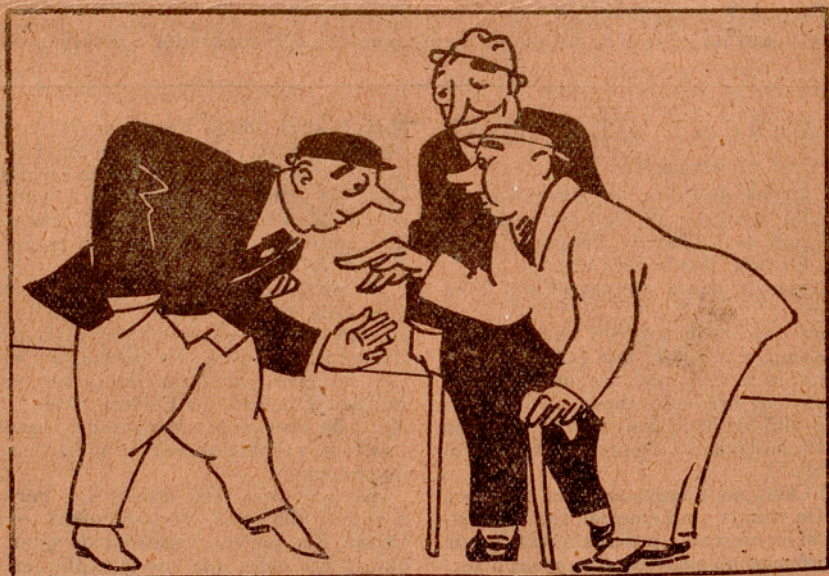
Quan la gent s'encaminava cap a Calaf, portava certa por de què no es tornés a repetir la broma; però unes alenades de *serè* van escampar tot el temor que pogués abrigar el pit d'aquells bons sagarrarencs. El cel era pur; ni una ombra de núvol.

La plaça estava tant o més plena que l'altre dissabte i l'aldarull era si fa no fa el mateix; la tasca de dos dies s'havia de fer en un i necessitaven espavilar-se. Tot anava com una seda.

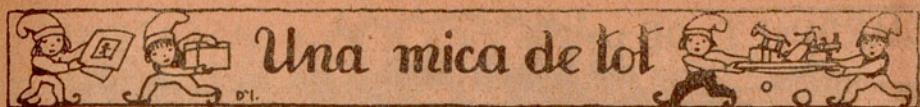
Com si una gitana hagués llençat una maledicció, o estigués escrit que havien de succeir coses estranyes, van començar a sentir-se unes paraules que ningú pronunciava. Al començ, tothom es pensava que era alguna broma; però quan els raigs del sol, baixant del campanar, començaren a daurar les parets de l'església, les paraules pronunciades per boques abscondides foren tantes, que no hi va haver mitjà humà d'entendre's. Allò era la torre de Babel. La gent ja es pensava que era degut a art de bruixeria, quan el senyor mestre, amb una pissarra i un guix, va explicar-ho a tots els que sabien de lletra.

Amb el *serè* i l'escalfor del sol es desglaçaven les paraules de l'altre dissabte.

JOAN BAGUENY

- L'home més feliç, al món, és l'imbècil, no en dubteu.
- Ditxós de tu, doncs.

Piraterja. Un telegrama de Nova York ens assabenta que ha estat trobat en alta mar un vaixell abandonat, a la coberta del qual es notaven rastres d'haver-se lliurat una sangnant lluita. Nombrosos cadàvers de tripulants jeien en el pont. Se suposa que el vaixell ha estat atacat i saquejat per uns pirates.

Seguint aquest camí, a Nordamèrica per, a filmar assumptes *frappants*, podran fer-ho al natural, estalviant-se la tramoia.

Una bella herència. — Diu un telegrama de Roma que el xòfer de Certaldo, Delfino Gori, ha heretat 85 milions de dòlars d'un parent seu mort a Nova York fa unes quantes setmanes.

L'alcalde de Certaldo, a qui comunicà la notícia el cònsol dels Estats Units a Florència, va haver d'emprar la mateixa prudència que si es tractés d'una mala nova per preparar l'ànim del xòfer, al qual, com que no esperava aital esdeveniment, se li féu conèixer poc a poc l'import de la seva fortuna.

Noi! Si arriben a haver-li de donar una nova desagradable!... Perquè, pel que es veu, En Gori és un home d'una sensibilitat massa pronunciada!

La misèria a Viena. — Llegim a *La Publicitat* que molts pares vienesos, desesperats per la misèria que pateixen, cedeixen llurs fills a matrimonis rics i estèrils. No és rar de trobar en els diaris, anuncis com aquest:

«Una senyora divorciada cediria una bonica nena d'un any, molt sana. Adreceu les ofertes...»

I aquest altre:

«Una formosa criatura de sis mesos fóra cedida a família israelita.»

De tota manera, les ofertes més corrents es refereixen a nois de dotze a setze anys, que poden prestar serveis.

Es clar que aquestes ofertes de cessió, al costat dels exemples d'antropofàgia saturnal que han tingut lloc a les regions del Volga, flagellades per la fam, tenen fins i tot un regust de caritat cristiana.

La fruita novella. — Fa pocs dies que a París un anglès va pagar 14 francs per una cirera. Es clar que si un hom té pre-

sent la diferència del canvi, la quantitat perd una mica de respectabilitat, però, així i tot, Déu n'hi do.

No obstant, aquest preu resulta ben modest si se'l compara amb els 38 francs que es van pagar alguns dies després per uns préssecs primerencs.

En llegir aquesta notícia, als pagesos del Prat els vindran desigs de traslladar els camps a les vores del Sena.

Telegrames fotogràfics. — La premsa francesa dona els següents detalls referents a la instal·lació de dues línies fototelegràfiques de París a Lió i de París a Estrasburg. Els telegrames escrits a mà seran rebuts pels destinataris en forma d'una fotografia de l'original. Els documents que hagin de transmetre's s'escriuran en caràcters o línies en negre sobre blanc. Podran ésser de qualsevol mena, ja siguin textos, dibuixos, cròniques o plànols. Es podran expedir a la velocitat d'un telegrama ordinari dibuixos i esquemes útils als enginyers, reproduccions de models i mostres per al comerç, retrats a la línia i caricatures per als periòdics. Per últim, podran circular sense traducció prèvia caràcters xinesos o japonesos i textos de taquigrafia.

El «record» de permanència en l'aire. — Un despatx de Dayton, Estats Units, ens fa saber que els aviadors Mac Ready i Kolly han batut el *record* mundial de duració de vol, romanent en l'aire 36 hores i 5 minuts, durant els quals recorregueren 4,000 quilòmetres.

Devien dur el matalàs dintre l'avió.

«Records» de dansa. — Com se sab, les autoritats nordamericanes han prohibit els *records* de la dansa. La senyoreta Vera Silapart, la qual volia de totes maneres batre el *record* mundial, per burlar la policia de Nova York, es traslladà en automòbil a Eastport, Estat de Connecticut, on dansà prop de setanta hores i qui sap si encara seguiria dansant a no detenir-la allí la policia.

Tanmateix, la policia nordamericana és en excés severa. La d'aquí, no sols deixa ballar, sinó que fins ella mateixa balla... Balla al so de les *stars*... i la balla magre.

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per JOAN CARDONA

	3	Consonant
	3 6	Nota musical
	6 3 4	Aparell de Física
	4 3 2 1	Sentiment
	3 6 5 4 1	Verb
1	2 3 4 5 6	Planta
1	4 3 2 5	Nom d'home
	3 2 5 4	Animal
	5 2 3	Tots en tenim
	4 3	Per a pescar
	2	Vocal

ROMBO, per JOAN ANTON DE MATARÓ

Substituir els punts per lletres, de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, part del cos, en totes les cases, meteor, vocal.

TERC DE LLETRES, per L'HUMORISTA

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: nom d'home, en el mar, part del cos.

TARGETA, per JOSEP ORRIOL FRANCO

Rafel Londerra Peitri

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'un drama català i el renom del seu autor.

AMBIDEXTRE, per DRAGÓ DE FOC

1 2 3 4 Raça
4 3 2 1 Arc romà

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Melcior. — *Al rombo:* T, món, Tomàs, nau, s. — *Al triangle sil·làbic:* Antoni, Tona, ni. — *A la xarada:* Mirall. — *A la targeta:* L'ànima morta. — *Al joc de lletres:* Fregia, afegir. — *A la conversa:* Adèla.

Correspondència de LA MAINADA

Serán aprofitats els treballs que hem rebut durant la setmana, dels benivoluts col·laboradors *Un Apotecari, Gonçal Formiguera, E. Mascort Marqués, E. Roig i Lluís Torni Cosp*, i part dels d'*E. Fiol Marqués*. Els demés, contra el meu bon desig, no ens serveixen.

NOTA. — Les moltes ocupacions que pesen damunt meu, no em permeten contestar particularment a ningú. Amb la correspondència, tothom pot donar-se per contestat. Consti a tots, que no em queda mai res per a respondre de tot el que rebo de dimarts a dimarts.

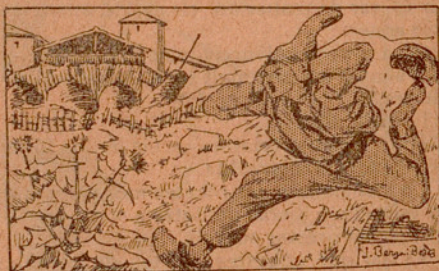
EL SECRETARI

Els eixerits endevinaires

Han encertat part de les solucions de les endevinalles inserides en el número 97, els eixerits mainadistes *Pepeta, Maria i Elma Prió, Joaquim Pereyra, Rogeli Sánchez i Amàlia i Juli Juvé*.

El trenca-closques n.º 16

Heu's aquí la solució d'aquest trenca-closques que no ha estat encertat per cap dels trescents i tants solucionistes que desitjaven fer-ho. Els bous estan damunt dels pallers: hem ratllat la seva silueta, així com la dels dos lladres, un dels quals apareix a l'esquerra sota un escardot, i l'altre a la dreta, damunt la firma del dibuixant.

El nostre suplement

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebran el quinze plec de la novel·la **EL PENJOLL D'OR**, escrita per MONTSERRAT PUIGMAL i il·lustrada per R. MIRET.

A. Artis, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelona

ENQUADERNACIÓ EN TELA
DEL SEGON ANY DE

LA MAINADA

Els 52 números del nostre periòdic, publicats durant l'any passat, reunits i relligats, formen un formós volum que no pot mancar en la biblioteca de cap mainadista. - Presentant els números en bon estat, s'entregarà el volum mitjançant el pagament de 2'50 pessetes

Tenim també col·leccions enquadernades del volum de l'any 1921

Aiximateix recordem que podem servir immediatament volums relligats de Jovita i de la Primera i Segona Dotzena de Contes de LA MAINADA, presentant els plecs corresponents i l'import de les enquadernacions respectives

Vich, 16 - Via Laletana, 42, entressol
BARCELONA

NOVETATS EN LITERATURA CATALANA I ESTRANGERA

OBRES
SELECTES
PER A
INFANTS

Llibreria Nacional Catalana
Granvia, 613

MAINADISTES:

Orneu la vostra casa amb el magnífic bibelot policromat

La Nena de LA MAINADA

Preu: **2'50 ptes.** De venda als principals establiments d'objectes d'art i en les nostres oficines: **Vich, 16**

Obra nova, que tots els nois catalans haurien de llegir

Les Tombes Flamejants

Poesies patriòtiques d'En Ventura Gassol

Una pesseta

Venda en kioscos i llibreries

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

ALGUNES FESTES DE L'ANY

Els Reis. — L'Anunciació. — La Candelera. — L'Ascensió. — Els Morts. — La Presentació. — Els Sants Innocents